

Млинок богів, що потойбіччя меле
Зі сну глибин у найпервинний промінь,
Тече з кишень, із душ, як кашка з примул,
І обертає бульбашки із мила

В кришталю хащі, в грозові намули,
Що відьма видме в постаті чужі,
Видовище, обведене ножем
Заклять, що на світанку муля

І не дає прокинутись в нове,
Ступить ногою в повне потойбіччя,
Що в сітях лущить ся і світлом заплива,

ІЩо ломиться галуззями видінь.
І вибранці, що громовиння бачать,
В той день цураються видовищ і людей.